

" Σ Τ Ο Λ Ι Ν Ο Π Ο Λ Ι Τ Η "

Τή γλυκειά σου μορφή, έκφραση τής εύγενικῆς σου φυχῆς, συχνά στό νοῦ μου φέρνω.

Δέν τήν εἶδε ἡ ματιά μου ποτέ, ἄλλα μάτια τήν εἶδαν, τής φυχῆς μου τά μάτια. Δέ γελοῦν τοῦτα τά μάτια ποτέ, ὅ,τι βλέπουν εἶναι ἀλήθεια.

Τή θυμᾶμαι ἐκείνη τή ἡμέρα. Θαρρετά στό γραφεῖο σου μπῆκα καί ἔνα & παληό ὄνειρό μου σοῦ εἶπα. Κατάμαυρο πέπλο μου τό σιέπαζε. Εἶχα ἐλπίδα, πώς ὅσθ θά μου τόδιωχνες τοῦτο τό πέπλο.

Κι' ἐσύ τότε βρῆκες τόν τρόπο. Ἐδωσες λύση; μ' ἔνα πρόσωπο δεύτερο μούπες: Σύ θά λές, κείνο θά γράφῃ. Ἦταν αὐτό, πού ζητοῦσα.

Τό παληό ὄνειρό μου ζωντάνεφε. Δίνω ἐξετάσεις. Καί πετυχαίνω.

Καί περνάει ὁ καιρός κι' ἡ ζωὴ μου χαρίζει εὐτυχία.

Τοῦ Πολίτη ἡ σιέφη πάντα κοντά μου. Κοντά πάντα σ' ἐκεῖνον, πού θάχη ἀνάγκη.

Ὁ χρόνος δέν κουράζει τή σιέφη μου, θά σέ θυμᾶται, γιατί ἡ σιέφη σου βρίσκεται πάντα κοντά μου.

Στό γραφεῖο σου βρέθηκα πάλι, ὅταν ξανά ἡ εύγενική σου καλοσύνη μου τό επέτρεψε. Βουβά λίγη ὥρα μέ κῦταζες. Καί ἔπειτα μούπες: Κάνω τή σιέφη, πώς ἔνα μαγνητόφωνο, θά σοῦ ἦταν πολύ ἀπαραίτητο. Θᾶναι ὅ,τι πρέπει γιά τή μελέτη σου.

Καί ἡ σιέφη ἔγινε πράξη. Τό Πανεπιστήμιο μου τό παραχώρησε.

Τώρα πιά μου διαβάζει ἐκεῖνο. Εεκουράζει ἐκείνην, πού κουράστηκε τόσο. Μέ ἀριετή ἀνεση τώρα, πρόχωρεῖ ὁ ρυθμός τής δουλειᾶς μου.

Θά περνοῦνε τά χρόνια, ὅπου τ' ὄνομά σου θρύλος θά γίνῃ. Καί ἡ φήμη, τήν σεμνότητά σου θά διαλαλήσῃ.

Ἄλλοίμονό μου ἂν ξεχάσω, θᾶναι ντροπή, βαρειά ντροπή ἀχαριστίας.

Ε. ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗΣ.

17/11/1958

" Σ Τ Ο Λ Ι Ν Ο Π Ο Λ Ι Τ Η "

Τή γλυκειά σου μορφή, έκφραση τής εύγενικῆς σου ψυχῆς, συχνά στό νοῦ μου φέρνω.

Δέν τήν εἶδε ἡ ματιά μου ποτέ, ἄλλα μάτια τήν εἶδαν, τής ψυχῆς μου τά μάτια. Δέ γελοῦν τοῦτα τά μάτια ποτέ, "Ο, τι βλέπουν εἶναι ἀλήθεια.

Τή θυμᾶμαι ἐκείνη τή μέρα. Θαρρετά στό γραφεῖο σου μπῆκα καί ἔνα & παληό ὄνειρό μου σοῦ εἶπα. Κατάμαυρο πέπλο μου τό σιέπαζε. Εἶχα ἐλπίδα, πώς 'σύ θά μοῦ τόδιωχνες τοῦτο τό πέπλο.

Κι' ἐσύ τότε βρῆκες τόν τρόπο. "Εδωσες λύση, μ' ἔνα πρόσωπο δεύτερο" μου πες: Σὺ θά λές, κείνο θά γράφῃ. Ἦταν αὐτό, πού ζητοῦσα.

Τό παληό ὄνειρό μου ζωντάνεψε. Δίνω ἐξετάσεις. Καί πετυχαίνω.

Καί περνάει ὁ καιρός κι' ἡ ζωὴ μου χαρίζεται εὐτυχία.

Τοῦ Πολίτη ἡ σιέφη πάντα κοντά μου. Κοντά πάντα σ' ἐκείνον, πού θάχη ἀνάγκη.

Ὁ χρόνος δέν κουράζει τή σιέφη μου, θά σέ θυμᾶται, γιατί ἡ σιέφη σου βρίσκεται πάντα κοντά μου.

Στό γραφεῖο σου βρέθηκα πάλι, ὅταν ξανά ἡ εύγενική σου κολοσύνη μου τό επέτρεψε. Βουβά λίγη ὥρα μέ κύταξες. Καί ἔπειτα μου πες: Κάνω τή σιέφη, πώς ἔνα μαγνητόφωνο, θά σοῦ ἦταν πολύ ἀπαραίτητο. Θᾶναι ὁ, τι πρέπει γιά τή μελέτη σου.

Καί ἡ σιέφη ἔγινε πράξη. Τό Πανεπιστήμιο μου τό παραχώρησε.

Τώρα πιά μου διαβάζει ἐκείνο. Ξειουράζει ἐκείνην, πού κουράστηκε τόσο. Μέ ἀρκετή άνεση τώρα, πρόχωρεῖ ὁ ρυθμός τής δουλειᾶς μου.

Θά περνοῦνε τά χρόνια, ὅπου τ' ὄνομά σου θρύλος θά γίνῃ. Καί ἡ φήμη, τήν σεμνότητά σου θά διαλαλήσῃ.

Ἄλλοίμονό μου ἄν ξεχάσω, θᾶναι ντροπή, βαρειά ντροπή ἀχαριστίας.

Ε. ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗΣ.